

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia WSA Joanna Janiszewska-Ziołek
Sędziowie: sędzia WSA Renata Owczarzak (spr.)
asesor WSA Mariusz Pawełczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 kwietnia 2022 r.
sprawy ze skargi Wojewody Kujawsko - Pomorskiego
na uchwałę Rady Gminy Skrwilno
z dnia 24 listopada 2020 r., nr XVIII/131/20
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części, przedstawionej na załączniku graficznym jako obszar jednostek umieszczonych w północno-zachodnim fragmencie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ograniczony linią wyznaczoną przez jednostki od 3 KDW do 1 KDZ do 6 KDZ do 2 KDL i odpowiednio zapisy uchwały w części tekstowej planu wymienione na tym obszarze.

2. oddala skargę w pozostałym zakresie.

Stwierdza się, że niniejsze
orzeczenie jest prawomocne
od dnia 15.08.2022

Bydgoszcz, dn. 12.04.2022
WSA/wyr.1 – sentencja wyroku

Sekretarz Sądowy
S. K.

Na oryginalne właściwe podpisy
za z... opisu z oryginałem
starszy sekretarz sądowy Elżbieta Brak

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 października 2021 r. Wojewoda Kujawsko–Pomorski, działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2021 r., poz. 1372) oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.- dalej p.p.s.a.), wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy na uchwałę Nr XVIII/131/20 Rady Gminy Skrwilno z dnia 24 listopada 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek położonych w rejonie miejscowości Skudzawy i Nowe Skudzawy, gmina Skrwilno, zarzucając naruszenie przepisów, w brzmieniu obowiązującym w dacie sporządzenia przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego tj.:

- art. 17 pkt 6 lit. b tiret drugie, w związku z art. 166 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r., poz. 624 z późn. zm.),
- art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 z późn. zm.), zwanej dalej „u.p.z.p.”,

Skarżący organ wniósł o stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej uchwały.

W uzasadnieniu podniesionych zarzutów Wojewoda Kujawsko–Pomorski wskazał, iż stosownie do art. 17 pkt 6 lit. b tiret drugie u.p.z.p., wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego występuje o uzgodnienie projektu planu z organami właściwymi do uzgadniania projektu planu na podstawie przepisów odrębnych. Zgodnie z art. 166 ust. 2 pkt 5 cyt. ustawy - Prawo wodne, projekty miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wymagają uzgodnienia z Wodami Polskimi w

zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią. Ponadto zgodnie z art. 166 ust. 3, ust. 5, ust. 8, ust. 9 oraz ust. 10 przywołanej ustawy - Prawo wodne, dokonując uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Wody Polskie uwzględniają prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, poziom zagrożenia powodziowego, proponowaną zabudowę i zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a także jego aktualne zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, Wody Polskie dokonują w drodze decyzji. W decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się wymagania lub warunki dla planowanej zabudowy, planowanego zagospodarowania-terenów położonych na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią. Ponadto, w decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się w zależności od potrzeb szczegółowe wymagania oraz warunki, o których mowa w ust. 8, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 14. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2 odmawia się, jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią:

- naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
- naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
- stanowią zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
- naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
- utrudniają zarządzanie ryzykiem powodziowym.

Wójt Gminy Skrwilno zwrócił się m.in. do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o uzgodnienie projektu przedmiotowego planu miejscowego (pismo z dnia 31 października 2019r., znak: RI.6721.3.2017.2018.2019).

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, decyzją z dnia 20 listopada 2019 r., znak: GD.RPP.610.396.2019.U, odmówił uzgodnienia przedmiotowego projektu planu miejscowego. Organ uzgadniający wskazał w uzasadnieniu tej decyzji cyt.: „W zakresie kompetencji Dyrektora RZGW w Gdańsku ustalono, że zgodnie z opracowaniem będącym elementem studium ochrony przeciwpowodziowej Dyrektora RZGW w

Gdańsku pn. „Wyznaczenie granic bezpośredniego zagrożenia powodzią w celu uzasadnionego odtworzenia terenów zalewowych - etap II Rypienica” niewielka część terenu (północna część) objętego przedmiotowym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi obszar szczególnego zagrożenia powodzią od rzeki Rypienicy, tj. obszar, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat (1 %) oraz wysokie i wynosi raz na 10 lat (10 %). W przedłożonym do uzgodnienia projekcie miejscowego planu zagospodarowania brak informacji o tych obszarach, zarówno w tekście planu jak i w załączniku graficznym (...) Nieuwzględnienie tych obszarów w przedmiotowym projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stanowi przesłankę do odmowy jego uzgodnienia, w myśl art. 166 ust. 10 pkt 5) ustawy Prawo wodne”.

W ocenie organu nadzoru fakt, że projekt przedmiotowego planu miejscowego nie uzyskał pozytywnego uzgodnienia Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, stanowi istotne naruszenie 17 pkt 6 lit. b tiret drugie u.p.z.p., w związku z art. 166 ust. 2 pkt 5 ww. ustawy - Prawo wodne.

Wojewoda podkreślił, że uzgodnienie stanowi jeden z obligatoryjnych elementów postępowania planistycznego, a jego konsekwencją jest wynikający z art. 17 pkt 9 u.p.z.p. obowiązek wójta, burmistrza lub prezydenta miasta wprowadzenia w projekcie zmian wynikających z dokonanych uzgodnień. Podstawę kontynuowania procedury w zakresie uchwalania planu miejscowego stanowi tylko pozytywne uzgodnienie lub uzgodnienie na określonych warunkach, wiążących organ wykonawczy gminy, w zakresie konieczności wprowadzenia zmian w projekcie wynikających z tych warunków. Jedynie brak określenia przez organ, o którym mowa m.in. w art. 17 pkt 6 u.p.z.p. warunków, na jakich uzgodnienie może nastąpić, uprawnia wójta, burmistrza lub prezydenta miasta do uznania, na podstawie art. 24 ust. 2 u.p.z.p. projektu planu miejscowego, za uzgodniony.

Po szczegółowej analizie zaskarżonej uchwały organ nadzoru stwierdził ponadto, że zarówno w tekście przedmiotowej uchwały, jak i na załączniku graficznym (załącznik nr 1 do tej uchwały) nie zawarto informacji o występowaniu na tym obszarze obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Powyższe zostało potwierdzone przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w decyzji z dnia 20 listopada 2019r.,

znak: GD.RPP.610.396.2019.U odmawiającej uzgodnienia projektu przedmiotowego planu miejscowego. Organ uzgadniający wskazał w uzasadnieniu tej decyzji m.in., że zgodnie z opracowaniem będącym elementem studium ochrony przeciwpowodziowej Dyrektora RZGW w Gdańsku pn. *„Wyznaczenie granic bezpośredniego zagrożenia powodzią w celu: uzasadnionego odtworzenia terenów zalewowych - etap II Rypienica”* niewielka część terenu (północna część) objętego przedmiotowym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi obszar szczególnego zagrożenia powodzią od rzeki Rypienicy, tj. obszar, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat (1 %) oraz wysokie i wynosi raz na 10 lat (10 %).

Z wyżej przywołanych przepisów prawa, zdaniem organu nadzoru jednoznacznie wynika, że w planie miejscowym powinny znaleźć odzwierciedlenie granice obszaru szczególnego zagrożenia powodzią, jak również nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, wynikające z przepisów ww. ustawy - Prawo wodne, m.in. sytuowania obiektów budowlanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, z którego zapisów będzie wynikać, że obszary szczególnego zagrożenia powodzią nie są przewidziane do zabudowy (por. wyrok NSA z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt II OSK 3135/14). Gmina uprawniona jest - w zakresie przyznanych jej kompetencji do władczego i samodzielnego określania przeznaczenia terenów oraz warunków ich zagospodarowania (tzw. władztwo planistyczne gminy). Nie ma ono oczywiście charakteru arbitralnego i nieograniczonego - co konsekwentnie podkreśla się w judykaturze. Obowiązujące przepisy prawa nie zezwalają gminie na dowolność zawartych w planie miejscowym ustaleń. W swoich działaniach gmina jest ograniczona przez przepisy Konstytucji RP oraz akty rangi ustawowej, w tym zwłaszcza ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W konsekwencji, w ocenie organu nadzoru, w przytoczonym przypadku doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - art. 28 ust. 1 u.p.z.p.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Skrwilno podniósł, iż w skardze nie zostało wykazane naruszenie interesu prawnego skarżącego oraz w żaden sposób nie wykazano istoty swojego działania, pomijającego wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, w związku z czym wniósł o odrzucenie skargi, a w przypadku nie

uwzględnienia tego wniosku, o oddalenie skargi w całości, ewentualnie o oddalenie skargi w części, w której nie dotyczy decyzja Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Gdańsku (znak: GD.RPP.610.396.2019.IJ.) z dnia 20 listopada 2020 r.

W zakresie zarzucanego przez organ nadzoru uchybienia, organ administracji zauważył, że obszar objęty planem miejscowym położony jest w zakresie właściwości miejscowej dwóch różnych Dyrektorów, dwóch różnych Regionalnych Zarządów Gospodarki Wodnej - w Gdańsku oraz w Warszawie.

Wójt Gminy Skrwilno podniósł, iż Dyrektor RZGW w Warszawie, decyzją (znak: WA.RPP.610.399.2.2019.AD) z dnia 28 października 2019 r., umorzył postępowanie w zakresie swojej właściwości miejscowej, z tego to powodu, że w zakresie jego właściwości miejscowej, *„teren objęty projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, znajduje się w całości poza obszarami szczególnego zagrożenia powodzią”*. Nie sposób zatem w ocenie organu administracji przyjąć, że wnoszenie przez Wojewodę o stwierdzenie nieważności uchwały w całości jest zasadne.

Wojewoda w ogóle nie wykazał, dlaczego wnosi o stwierdzenie nieważności uchwały w całości, biorąc pod uwagę zakres uzgodnienia Dyrektora RZGW w Gdańsku oraz jego właściwość miejscową.

Mając powyższe na uwadze, Wójt Gminy Skrwilno wniósł o oddalenie skargi, jednocześnie podnosząc, iż w orzeczeniach sądów administracyjnych wskazuje się, że cyt. *„nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego”* (tak: wyrok NSA z dnia 14 marca 2002 r., sygn. akt II SA 2503/01, także z wyrok NSA z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2451/11, także wyrok WSA w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 451/15).

W przedmiotowej sprawie, w ocenie organu administracji - organ nadzoru w żadnym zakresie nie wskazał z czego wynika fakt braku wydania rozstrzygnięcia nadzorczego, a organy gminy nie mogą ponosić konsekwencji finansowych wynikających z zaniechania organu nadzoru. Stąd też, niezależnie od rozstrzygnięcia Sądu, wniesiono o zasądzenie kosztów postępowania sądowoadministracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 1 p.p.s.a. sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Według do art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5, stwierdza nieważność aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Przepisy te korespondują z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (obecnie Dz. U. z 2021 r. poz. 1372, dalej: u.s.g.), który przewiduje, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Należy również przytoczyć treść art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (obecnie Dz. U. z 2021 r. poz. 741, dalej: u.p.z.p.), zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Istotność naruszenia prawa stanowi kwalifikowaną formę naruszenia prawa, zatem nie każde naruszenie stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności aktu. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego wiąże się z zawartością aktu planistycznego (częścią tekstową, graficzną i załącznikami), określonych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Natomiast tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego, poczynwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu, a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Kr 1037/17, orzeczenia.nsa.gov.pl).

Należy zaznaczyć, że Wojewoda wnosząc skargę skorzystał z kompetencji określonej w art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 z późn. zm.) i o ile zasadna jest uwaga o celowości korzystania z możliwości wydania rozstrzygnięcia nadzorczego, jeśli zdaniem organu nadzoru występują ku temu ustawowe przesłanki, o tyle wniesienie skargi po upływie terminu

sygn. akt II SA/Bd 1455/21

określonego w wymienionym przepisie, nie wpływa na formalną i merytoryczną ocenę zarzutów zawartych w skardze. Nie znajduje też uzasadnienia wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowoadministracyjnego na rzecz organu z powodu braku podstawy prawnej.

Przedmiotem skargi jest uchwała Nr XVIII/131/20 Rady Gminy Skrwilno z dnia 24 listopada 2020r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek położonych w rejonie miejscowości Skudzawy i Nowe Skudzawy, gmina Skrwilno.

Ocena legalności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dokonywana jest z uwzględnieniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Stosownie do wskazanej normy, nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części powodują istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Regulacja ta wyznacza sposób kontroli sądowej. Wyrok sądu administracyjnego stwierdzający nieważność uchwały w sprawie planu miejscowego może być wydany w przypadku zaistnienia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności podejmowanych przez organy w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego. Z kolei zasady sporządzania aktów planistycznych wiążą się z merytoryczną zawartością takich aktów, a więc części tekstowej i graficznej oraz innych załączników, określonych w nim ustaleń, jak również standardów dokumentacji planistycznej. Wymogi co do zawartości planu miejscowego określone są w art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 4, art. 20 ust. 1 u.p.z.p., wymogi wprowadzanych ustaleń wyznacza art. 15 ust. 2 i 3 tej ustawy, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiałów planistycznych, skali opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposobów dokumentowania prac planistycznych) określa wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 16 ust. 2 u.p.z.p. ww. rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu zagospodarowania przestrzennego (tak wyrok NSA z 25.06.2015 r., II OSK 1328/15).

W świetle art. 163 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. 2018 poz. 2268 ze zm. dalej p.w.), ochrona przed powodzią jest zadaniem Wód Polskich oraz organów administracji rządowej i samorządowej. Z przepisów art. 163 ust. 5 oraz ust. 6 ww. ustawy wynika, iż ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym i realizuje się ją uwzględniając wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym. Na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka

sygn. akt II SA/Bd 1455/21

powodziowego przygotowuje się plany zarządzania ryzykiem powodziowym, z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzeczy i regiony wodne. Stosownie do art. 165 ust. 1 pkt 1 p.w. jednym z aspektów ochrony przed powodzią jest kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Ważne jest, aby na zagrożonym obszarze prowadzić racjonalną politykę w zakresie planowania przestrzennego w odniesieniu do występującej charakterystyki zagrożenia powodziowego. Prawo wodne wskazuje na obowiązek uwzględniania w dokumentach z zakresu planowania zagospodarowania przestrzennego obszarów szczególnego zagrożenia powodzią i związanych z tymi obszarami wymagań dotyczących ochrony przeciwpowodziowej, zobowiązując właściwe organy do oceny dopuszczalności aktywności inwestycyjnej na tych obszarach.

Na podstawie art. 166 ust. 10 ww. ustawy, uzgodnienia m.in. projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 166 ust.2 pkt 5) odmawia się, jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią:

- naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
- naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
- stanowią zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
- naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
- utrudniają zarządzanie ryzykiem powodziowym.

Uzgodnienie jest co do zasady, wiążącą formą działania organu uzgadniającego. Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający, wyraża się w niemożności wydania aktu w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego.

Ratio legis instytucji "uzgodnienia" w procedurze planistycznej, polega na przesądzającym (relewantnym) wpływie pozytywnego stanowiska organu uzgadniającego, na kształt normatywny postanowień planu. Ustawodawca nakazując organowi wykonawczemu gminy uzgodnienie projektu planu ze wskazanymi organami określił konsekwencje prawne takiego uzgodnienia. Organ uzgadniający może bowiem skutecznie zablokować uchwalenie projektowanego aktu w kształcie planowanym przez

organ sporządzający. Odmowa uzgodnienia projektu planu przez uprawniony organ oznacza niemożność uchwalenia planu miejscowego w planowanym kształcie, zaś w przypadku uchwalenia przez radę gminy planu miejscowego, mimo odmowy uzgodnienia przez uprawniony organ, zgodnie z dyspozycją art. 28 u.p.z.p., skutkuje to, co do zasady, nieważnością uchwały rady w całości lub w części (por. wyrok NSA z 12 grudnia 2019 r., IV SA/Po 588/19). W niniejszej sprawie jest skutkiem naruszenia art. 17 pkt 6 lit. b tiret drugie ustawy o planowaniu, w związku z art. 166 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne

Jeżeli w planie miejscowym wyodrębnia się teren o określonym przeznaczeniu, to obowiązkowo należy określić jego przeznaczenie, zasady kształtowania zabudowy, parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Słusznie zatem skarżący wywodzi, że brak ustaleń dla określonego terenu jest istotnym naruszeniem zasad uchwalania aktu planistycznego.

Przedstawiony do uzgodnienia projekt planu miejscowego nie został uzgodniony pozytywnie. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w decyzji z dnia 20 listopada 2019 r., znak: GD.RPP.610.396.2019.U odmówił uzgodnienia projektu przedmiotowego planu miejscowego. Organ uzgadniający wskazał w uzasadnieniu decyzji m.in., że zgodnie z opracowaniem będącym elementem studium ochrony przeciwpowodziowej Dyrektora RZGW w Gdańsku pn. *„Wyznaczenie granic bezpośredniego zagrożenia powodzią w celu: uzasadnionego odtworzenia terenów zalewowych - etap II Rypienica”* niewielka część terenu (północna część) objętego przedmiotowym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi obszar szczególnego zagrożenia powodzią od rzeki Rypienicy, tj. obszar, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat (1 %) oraz wysokie i wynosi raz na 10 lat (10 %). Zarówno w tekście przedmiotowej uchwały, jak i na załączniku graficznym (załącznik nr 1 do tej uchwały) nie zawarto informacji o występowaniu na tym obszarze obszarów szczególnego zagrożenia powodzią.

W planie miejscowym powinny znaleźć odzwierciedlenie granice obszaru szczególnego zagrożenia powodzią, jak również nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, wynikające z przepisów ustawy - Prawo wodne, m.in. sytuowania obiektów budowlanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, z którego zapisów będzie wynikać, że obszary szczególnego zagrożenia

sygn. akt II SA/Bd 1455/21.

powodzą nie są przewidziane do zabudowy (por. wyrok NSA z dnia 27 września 2016., sygn. akt II OSK 3135/14).

Zaistniałe naruszenie w niniejszej sprawie ma charakter istotnego naruszenia i zasad i procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ustawodawca zobowiązał organy planistyczne do przedłożenia projektów planów miejscowych wskazanym w ustawie podmiotom, precyzując jednocześnie konsekwencje dokonanych uzgodnień. Z art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że organ planistyczny zobowiązany jest wprowadzić do projektu planu zmiany wynikające z dokonanych uzgodnień. Redakcja przywołanego przepisu wskazuje zatem wprost, iż etap uzgadniania projektu planu polega w istocie na przesądzającym wpływie organu uzgadniającego na ostateczny kształt postanowień planu bowiem odmowa uzgodnienia oznacza w istocie niemożność uchwalenia tego aktu w planowanym kształcie. Uchwalenie przez radę gminy planu miejscowego, mimo odmowy uzgodnienia przez uprawniony organ, co do zasady skutkuje nieważnością uchwały rady w całości lub w części (por. II OK 2024/12).

Biorąc pod uwagę, że organ uzgadniający - Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polski posiada ograniczoną miejscowo i rzeczowo właściwość do dokonywania uzgodnienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, brak pozytywnego uzgodnienia oddziałuje wyłącznie na postanowienia planu tylko co do obszarów szczególnie zagrożonych powodzią a więc ograniczonych terytorialnie. Pozwala to na stwierdzenie nieważności odpowiednio części uchwały, której fragment szczegółowo opisano w sentencji wyroku.

W konsekwencji, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdzono nieważności zaskarżonej uchwały w części, oddalając skargę w pozostałym zakresie na podstawie art. 151 p.p.s.a..

Na oryginalne właściwe podpisy
za [signature] odpisu z oryginałem
starszy sekretarz sądowy Elżbieta Brandt